

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз РЗ 1/12
30.05.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. В.М., због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окр. В.М., адв. Д.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине, КПо2 47/2010 од 23.09.2011. године и Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, Кж1 По2 10/11 од 05.03.2012. године, у седници већа одржаној 30.05.2012. године, једногласно донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окр. В.М., адв.Д.Ђ., поднет против правноснажних пресуда, Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине, КПо2 47/2010 од 23.09.2011. године и Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, Кж1 По2 10/11 од 05.03.2012. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине, КПо2 47/2010 од 23.09.2011. године окр. В.М. оглашен је кривим због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ и осуђен на казну затвора у трајању од 12 година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 18.04.2010. године па надаље.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, је пресудом Кж1 По2 10/11 од 05.03.2012. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окр.В. М., адв. Ђ.Д., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреда одредаба кривичног поступка, са предлогом да Врховни касациони суд укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, пред потпуно измењеним већем.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да се првостепена пресуда заснива на доказима на

којима се не може заснивати – на исказима сведока који су испитани пред Жупанијским судом у Бјеловару, јер је на записницима о саслушању тих сведока констатовано да се поступак води против НН особе, а не у предмету против окр.В.М.

Изнете наводе захтева којима бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, исту повреду закона бранилац је неосновано истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да је тај жалбени навод неоснован и о томе на страни 6 у последњем ставу и на страни 7 у првом ставу, дао веома јасне разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Наводима да првостепени суд није уважио предлог одбране да се од МУП-а РС затражи извештај о лишењу слободe окривљеног и да о томе није дао никакве разлоге, као и наводима да постоји апсолутна противречност између онога што се наводи у разлозима првостепене и другостепене пресуде о садржини исказа појединих сведока и стварне садржине и смисла тих исказа, бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, што, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, не може бити разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Ово из разлога што је наведеном одредбом ограничено право окривљеног на подношење захтева за заштиту законитости како временски, тако и у погледу разлога због којих окривљени може поднети овај ванредни правни лек, а који законски разлози су у поменутој одредби таксативно побројани, при чему

повреда одредбе члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП није предвиђена као законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Имајући у виду одредбу члана 71. тачка 5. ЗКП („Службени гласник РС“ број 72 од 28.09.2011. године) која прописује да бранилац има право да у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени, Врховни касациони суд налази да, следствено томе, ни бранилац окривљеног не може поднети захтев за заштиту законитости мимо разлога предвиђених у члану 485. став 4. ЗКП.

Осталим наводима захтева – да је суд одбио да саслуша предложене сведоке И.Д. и М.М., који су сведоци алибија окривљеног и односа окривљеног са сведоком Д.Ч., као и наводима да је оштећеној А.С. онемогућено да сведочи непосредно и да се суочи са окривљеним, које наводе бранилац, опредељује као повреду права на одбрану окривљеног, у суштини се оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом. Међутим, сходно наведеној одредби члана 485. став 4. ЗКП чињенично стање утврђено у редовном поступку, не може бити разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Оценивши, из изнетих разлога, захтев браниоца окривљеног у целини неоснованим, Врховни касациони суд је на основу члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Председник већа-судија

Драгана Вуксановић,с.р.

Бата Цветковић,с.р.